TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 17. septembrī*

Lieta C-520/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 21. novembrī iesniedza

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Gross [*K. Gross*] un B. Martenčuks [*B. Martenczuk*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

MTU Friedrichshafen GmbH, ko pārstāv T. Libigs [*Th. Lübbig*] un M. le Bella [*M. le Bell*], *Rechtsanwälte*,

prasītāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],

sekretārs R. Grass [*R. Grass*],
noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 19. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-196/02 *MTU Friedrichshafen*/Komisija (Krājums, II-2889. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā atcēlusi Komisijas 2002. gada 9. aprīļa Lēmuma 2002/898/EK par Vācijas piešķirto atbalstu uzņēmumam *SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH* (OV L 314, 75. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") 3. panta 2. punktu tiktāl, ciktāl ar to uzlikts *MTU Friedrichshafen GmbH* (turpmāk tekstā — "*MTU*") solidārā kārtībā atgūt 2,71 miljonu EUR.

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "regula"), 10. pantā ir paredzēts šādi:

"1. Ja — neatkarīgi no informācijas avota — Komisijas rīcībā ir ziņas par varbūtēji nelikumīgu atbalstu, tā tūlīt izskata minēto informāciju.

2. Vajadzības gadījumā tā lūdz informāciju attiecīgajai dalībvalstij. *Mutatis mutandis* piemēro 2. panta 2. punktu un 5. panta 1. un 2. punktu.

3. Ja, neskatoties uz atgādinājumu saskaņā ar 5. panta 2. punktu, attiecīgā dalībvalsts neiesniedz lūgto informāciju Komisijas noteiktajā termiņā vai ja tā iesniedz nepilnīgu informāciju, Komisija pieņem lēmumu, ar ko tai prasa sniegt minēto informāciju (turpmāk — "rīkojums sniegt informāciju"). Lēmumā norāda, kāda informācija tiek prasīta, un nosaka atbilstīgu termiņu, kurā tā ir jāiesniedz."

3 Regulas 13. panta 1. punktā ir noteikts, ka:

"Iespējami nelikumīga atbalsta izskatīšana beidzas ar lēmumu saskaņā ar 4. panta 2., 3. vai 4. punktu. Ja tiek pieņemts lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru, iepriekšējo procedūru izbeidz ar lēmumu saskaņā ar 7. pantu. Ja dalībvalsts nepilda rīkojumu sniegt informāciju, minēto lēmumu pieņem, pamatojoties uz pieejamo informāciju."

4 Regulas 14. panta 1. punktā ir paredzēts:

"1. Kad nelikumīga atbalsta gadījumos tiek pieņemti negatīvi lēmumi, Komisija izlemj, ka attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja (turpmāk — "atgūšanas lēmums"). Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā ar kādu Kopienas tiesību vispārēju principu."

Prāvas priekšvēsture

5 Ar 1998. gada 9. aprīļa vēstuli Vācijas iestādes Komisijai paziņoja par vairākiem finansējumiem, kuri ar *Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben* (Federālā iestāde īpašiem uzdevumiem saistībā ar apvienošanos) starpniecību tikuši piešķirti *SKL Motoren- und Systemtechnik GmbH* (turpmāk tekstā — "*SKL-M*"), kas ir uzņēmums, kurš izstrādā un izgatavo motorus kuģiem un laivām, tā pārstrukturēšanas ietvaros.

6 1997. gadā tika nodibinātas līgumtiesiskas attiecības starp *SKL-M* un *MTU*, sabiedrību, kura darbojās lieljaudas dīzeļmotoru ražošanas jomā, ar mērķi, ka *MTU* iegādāsies *SKL-M*.

7 1997. gada 5. novembrī starp šīm divām sabiedrībām tika noslēgtas divas vienošanās. Ar pirmo *MTU* tika piešķirta iespēja iegādāties *SKL-M* kapitāla daļas. Otrā vienošanās ar nosaukumu "Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertrag zwischen SKL-M und MTU" (turpmāk tekstā — "*WLKV*"), kas paredzēja kopēja uzņēmuma izveidošanu, ietvēra, pirmkārt, abu uzņēmumu pastāvošā *know-how* kopējās izmantošanas kārtību un, otrkārt, divu jaunu motora veidu izpētes, ražošanas, kā arī pārdošanas kārtību.

8 Atbilstoši pēdējās minētās vienošanās 5. pantam 2000. gada 15. jūnijā *MTU* tika atļauts attiecībā uz trešām personām ekskluzīvi izmantot *ar* minēto vienošanos paredzēto *SKL-M know-how*, tostarp rūpnieciskā īpašuma tiesības vai minētajā datumā pastāvošos lūgumus šādas tiesības reģistrēt. Kā pretizpildījumu par šīm tiesībām *SKL-M* saņēma atlīdzību radušos attīstības izdevumu segšanai kopā DEM 6,71 miljona (EUR 3,43 miljoni) apmērā.

9 Ar 2000. gada 8. augusta vēstuli Komisija informēja Vācijas iestādes par savu lēmumu sākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru (OV 2001, C 27, 5. lpp.), uzaicinot ieinteresētās personas iesniegt tai savus apsvērumus. Vienlaikus tā Vācijas iestādēm arī vaicāja, vai *MTU* ir saņēmusi *SKL-M* piešķirto atbalstu un vai ir iespējams, ka tā varētu to saņemt nākotnē.

10 2000. gada 1. septembrī attiecībā pret *SKL-M* tika uzsākta maksātnespējas procedūra.

11 Ar dažādām 2000. un 2001. gadā nosūtītām vēstulēm Vācijas Federatīvā Republika Komisijai paziņoja savus apsvērumus sakarā ar formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu.

12 Tā kā Komisija ar šīm atbildēm nebija apmierināta, ar 2001. gada 19. septembra vēstuli tā saskaņā ar regulas 10. pantu lūdza Vācijas iestādēm iesniegt informāciju, kas vajadzīga *SKL-M* piešķirtā atbalsta saderīguma ar kopējo tirgu izvērtēšanai. Šajā vēstulē Komisija tostarp norādīja, ka tās rīcībā esošā informācija nedz ļauj tai noteikt, vai daļa no *SKL-M* piešķirtā atbalsta ir tikusi izmantota *MTU* un nevis *SKL-M* interesēs, nedz arī noteikt, vai *MTU* ir izmantojusi iespēju, kas saskaņā ar *WLKV* ļauj tai iegādāties *know-how*, ko *SKL-M* ir attīstījusi, par cenu, kas neatspoguļo tās pašreizējo vai paredzēto tirgus vērtību. 2001. gada 9. novembrī Komisija turklāt atgādināja, ka šādas informācijas neesamības gadījumā tā pieņems galīgo lēmumu, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, atbilstoši regulas 13. panta 1. punktam.

13 Ar 2002. gada 23. janvāra, 26. februāra un 11. marta vēstulēm Vācijas iestādes atbildēja uz rīkojumu sniegt informāciju. 2002. gada 5. martā tās Komisijai iesniedza arī dažus *MTU* apsvērumus, ko tā 2001. gada 1. oktobrī un 21. novembrī bija iesniegusi *Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben* sakarā ar *SKL-M know-how* izmantošanu un cenu, kas tai samaksāta saskaņā ar *WLKV*.

14 2002. gada 9. aprīlī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā atzīst, ka, pirmkārt, minētais *SKL-M* piešķirtais pārstrukturēšanas atbalsts neatbilst Kopienu pamatnostādnēm valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturēšanai novērtējumam (OV 1994, C 368, 12. lpp.) un, otrkārt, uzskata, ka Vācijas Federatīvā Republika nav sniegusi informāciju, kas ļautu izslēgt, ka *MTU* ir netieši, ar *WLKV* starpniecību, izmantojusi atbalstu, kuru *SKL-M* bija saņēmusi pārstrukturēšanas posmā zaudējumu izlīdzināšanai.

15 Šajā sakarā Komisija tostarp ir konstatējusi, ka cena par *know-how* nodošanu, kuru *MTU* ir pārskaitījusi *SKL-M*, aprēķinā par pamatu ņemot 1997. gada aptuvenās attīstīšanas cenas, ir par DEM 5,30 miljoniem zemāka par faktiskajām attīstīšanas izmaksām, kuras norādījusi *SKL-M*.

16 Tā kā Vācijas iestādes nebija sniegušas objektīvu informāciju par *know-how* reālo vai paredzamo tirgus vērtību, Komisija secināja, ka *SKL-M* piešķirtais atbalsts pārstrukturēšanas veikšanai varēja kalpot, lai vismaz daļēji kompensētu ar *know-how* attīstību saistītos zaudējumus, kas varēja tikt izmantots drīzāk *MTU*, nevis *SKL-M* interesēs. Tā kā pēdējais minētais uzņēmums atradās valsts kontrolē, pastāvēja tāds finanšu risks, kas nav saderīgs ar tirgus ekonomikā darbojošos investora principu. Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 86. apsvērumu *know-how* nodošana līdz ar to varēja tikt pielīdzināta valsts līdzekļu nodošanai *MTU* DEM 5,30 miljonu apmērā.

17 Tādēļ Komisija atzina, ka valsts atbalsts DEM 67,017 miljonu (EUR 34,26 miljoni) apmērā, ko Vācijas iestādes piešķīrušas *SKL-M*, nav saderīgs ar kopējo tirgu un ka kopējā summa DEM 5,30 miljonu (EUR 2,71 miljons) apmērā, kuras atmaksāšana tiek prasīta, ir jāatmaksā solidāri *SKL-M* un *MTU* (apstrīdētā lēmuma 3. panta 2. punkts).

18 2002. gada 28. jūnijā *MTU* cēla prasību Pirmās instances tiesā, prasīdama atcelt šo apstrīdētā lēmuma normu.

Pārsūdzētais spriedums

19 Savas prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam *MTU* ir izvirzījusi divus pamatus, no kuriem pirmais ir saistīts ar pamatojuma trūkumu un kļūdām tiesību piemērošanā attiecībā uz valsts atbalsta par labu prasītājai pastāvēšanas kvalificējošiem elementiem, un, otrais — ar kļūdainu regulas 13. panta 1. punkta piemērošanu, kā arī procesuālās garantijas saistībā ar faktu pareizu un objektīvu pārbaudi pārkāpumu.

20 Vispirms pārbaudot otro pamatu, Pirmās instances tiesa, pārsūdzētā sprieduma 39.–45. punktā vispirms konstatēja, ka apstrīdētā lēmuma 88. apsvērumā Komisija ir ievērojusi regulas 10. panta 3. punktā un 13. panta 1. punktā noteiktās procesuālās prasības, lai apstrīdēto lēmumu varētu pieņemt, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju.

21 Tā tomēr pārsūdzētā sprieduma 46. punktā ir norādījusi, ka regulas 13. panta 1. punkts neļauj Komisijai pat solidārā kārtībā uzlikt konkrētam uzņēmumam pienākumu atmaksāt noteiktu daļu no atbalsta, kas atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, ja valsts līdzekļu piešķīrums, no kura minētais uzņēmums esot guvis labumu, izriet vienīgi no pieņēmuma.

22 Pārsūdzētā sprieduma 48. punktā Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka apstrīdētā lēmuma 3. panta 2. punktā ietvertais solidāras atmaksas pienākums ir noteikts, pamatojoties uz pieņēmumiem, kurus Komisijas rīcībā esošā informācija neļauj nedz apstiprināt, nedz atspēkot. It īpaši minētā sprieduma 47. punktā Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka Komisija ir vienīgi konstatējusi, ka "pieejamā informācija neļauj[ot] izslēgt", ka *MTU* ir guvusi labumu no valsts atbalstu saņēmušā uzņēmuma *SKL-M* līdzekļu pārskaitījuma sakarā ar *know-how* iegādi ar tādiem nosacījumiem, kas tiek uzskatīti par labvēlīgiem.

23 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 50. punktā ir arī atzinusi, ka apstrīdētajā lēmumā konkrētam uzņēmumam paredzētais pienākums solidāri atlīdzināt atbalsta daļu, atsaucoties uz regulas 13. panta 1. punktu, tomēr ne vienmēr ir EK līgumā paredzētās procedūras valsts atbalsta jomā īstenošanas sekas, jo "dalībvalstij, kas piešķīrusi atbalstu, kura atgūšana tiek prasīta, jebkurā gadījumā ir pienākums prasīt šī atbalsta atgūšanu no faktiskajiem saņēmējiem, pastāvot Komisijas kontrolei, un lēmumā par atgūšanu šie saņēmēji ne vienmēr ir tiešā veidā jānorāda un *a fortiori* jāprecizē to summu apmērs, kas ir jāatmaksā katram saņēmējam".

24 Ņemot vērā šos apsvērumus un nepārbaudot prasības atbalstam izvirzīto pirmo pamatu, Pirmās instances tiesa atcēla apstrīdētā lēmuma 3. panta 2. punktu tiktāl, ciktāl ar to ir uzlikts pienākums *MTU* solidārā kartībā atmaksāt daļu no *SKL-M* piešķirtā atbalsta.

Lietas dalībnieku prasījumi

25 Ar savu apelācijas sūdzību Komisija lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— pieņemt galīgo nolēmumu prāvā un noraidīt prasību atcelt tiesību aktu kā nepamatotu, un

— piespriest *MTU* atlīdzināt gan apelācijas tiesvedībā, gan tiesvedībā pirmajā instancē radušos tiesvedības izdevumus.

26 *MTU* prasījumi Tiesai ir šādi:

— apelācijas sūdzību atzīt par nepieņemamu;

— pakārtoti, noraidīt to kā nepamatotu, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

27 Apelācijas sūdzības atbalstam Komisija izvirza divus pamatus, kas saistīti ar Pirmās instances tiesas pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā, interpretējot regulas 13. panta 1. punktu un 14. panta 1. punktu.

Par pirmo pamatu

— Lietas dalībnieku argumenti

28 Ar pirmo izvirzīto pamatu Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā pārsūdzētā sprieduma 46.–51. punktā ir uzskatījusi, ka lēmums, kas pieņemts, pamatojoties vienīgi uz pieejamo informāciju, regulas 13. panta 1. punkta nozīmē, nevarot attiekties uz atbalsta faktiskā saņēmēja, kuram šis atbalsts ir jāatmaksā, identificēšanu.

29 Šajā sakarā Komisija uzsver, ka šāda interpretācija nerod pamatu regulas tekstā un īpaši tās 13. panta 1. punktā un 14. panta 1. punktā.

30 Faktiski pēdējā minētajā pantā paredzētais atgūšanas lēmums neatņemami ietilpstot negatīvajā lēmumā, kuru var pieņemt, pamatojoties uz pieejamo informāciju, prettiesisku atbalstu gadījumā.

31 Pirmās instances tiesas izvērstā pretējā interpretācija, pēc Komisijas domām, var radīt kaitējumu. Pirmkārt, atbilstoši tai neesot iespējams nodrošināt valsts atbalsta kontroli Kopienas līmenī, kā pamatmērķis, kā to apstiprina regulas trīspadsmitais apsvērums, ir prettiesisku valsts atbalstu radītu konkurences traucējumu novēršana, nekavējoties atgūstot prettiesiski piešķirtās summas. Otrkārt, saskaņā ar šādu interpretāciju Komisijai tiktu liegta lielākā daļa tās rīcībā esošo šīs jomas "piespiedu līdzekļu" un tādēļ tiktu riskēts lielos apmēros kaitēt prettiesisku atbalstu atgūšanas procedūrām no dalībvalstīm, kuras nav īpaši pretimnākošas.

32 *MTU* uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams, jo Komisija apstrīd apgalvojumu, kuru Pirmās instances tiesa nemaz nav izvirzījusi.

33 Katrā ziņā, kā uzsver *MTU*, tā kā Vācijas iestādes ir regulāri iesniegušas visu pieprasīto informāciju, Komisija esot pārkāpusi procesuālos noteikumus, kas paredzēti lēmuma pieņemšanai, pamatojoties uz regulas 13. panta 1. punktu. Tādēļ neesot jāizskata sekundārais jautājums, proti, vai Komisija principā savu lēmumu par atbalsta saņēmēju var pamatot uz tās rīcībā esošo informāciju.

— Tiesas vērtējums

34 Vispirms ir jāatzīst, ka minētais pamata iemesls ir attiecīgo pārsūdzētā sprieduma punktu nepareiza izpratne.

35 Pretēji Komisijas nostājai, no minētajiem punktiem neizriet, ka Pirmās instances tiesa vispārīgā veidā būtu izslēgusi iespēju, ka ar lēmumu, kā pamatā ir regulas 13. panta

1. punkts, var identificēt attiecīgā atbalsta pasākuma faktisko saņēmēju vai saņēmējus un tādējādi tiem uzlikt atgūšanas pienākumu.

36 Tieši pretēji — pārsūdzētā sprieduma 45. punktā Pirmās instances tiesa ir skaidri norādījusi principu, saskaņā ar kuru "gadījumā, ja attiecīgā dalībvalsts nav iesniegusi Komisijai informāciju, ko tā ir likusi iesniegt, Komisija var pieņemt lēmumu par atbalsta nesaderīgumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju, un attiecīgā gadījumā likt attiecīgajai dalībvalstij atgūt atbalstu no tā saņēmējiem saskaņā ar Regulas [Nr. 659/1999] 14. pantu".

37 Patiesībā, kā tas izriet arī no pārsūdzētā sprieduma 46.–51. punkta, vienīgi ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus un īpaši faktu, ka Pirmās instances tiesa uzskata, ka daļa no prasībā atcelt tiesību aktu minētā Komisijas lēmuma ir balstīta vienīgi uz pieņēmumiem, un to tā ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 51. punktā, ka šādā gadījumā "Komisija nevar pamatoti balstīties uz Regulas [..] 13. panta 1. punktu, lai ar apstrīdēto lēmumu uzliktu *MTU* pienākumu solidārā kartībā atmaksāt daļu no *SKL-M* piešķirtā atbalsta".

38 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

— Lietas dalībnieku argumenti

39 Ar otro pamatu Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nepareizi uzskatīdama, ka prasības atcelt tiesību aktu minētās apstrīdētā

lēmuma daļas pamatā ir vienkāršs pieņēmums, kas neatbilst prasībām, kuras piemērojamas lēmumiem, kurus pieņem, pamatojoties uz pieejamo informāciju regulas 13. panta 1. punkta izpratnē.

40 Pirmkārt, Komisija uzskata, ka, pretēji Pirmās instances tiesas tiesnešu atzītajam, nevar prasīt pilnīgu noteiktību attiecībā uz lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz pieejamo informāciju.

41 Ar regulas 13. panta 1. punktu Komisijai tiešā veidā tiekot piešķirtas pilnvaras pieņemt šādu lēmumu, ja, neraugoties uz labā un atbilstošā veidā paustu rīkojumu sniegt informāciju, tā nav saņēmusi atbilstošo informāciju no attiecīgajām valsts iestādēm. Šādā gadījumā esot iespējams, ka pieejamā informācija tā arī paliekot nepilnīga un fragmentāra, bet tomēr, vairāk vai mazāk, varot būt arī pietiekams pamats Komisijas izdarītajam pieņēmumam. Turklāt tā, *a contrario*, izrietot no Kopienu judikatūras, saskaņā ar kuru Komisija uz fragmentāru vai nepilnīgu tās rīcībā esošo informāciju var atsaukties tikai tad, ja tā ir attiecīgajai dalībvalstij nosūtījusi rīkojumu sniegt informāciju, un šajā sakarā tā norāda uz 1994. gada 13. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-324/91 un C-342/90 Vācija un *Pleuger Worthington*/Komisija (*Recueil*, I-1173. lpp., 29. punkts).

42 Otrkārt, Komisija Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā par "vienkāršu pieņēmumu" ir kvalificējusi tai pieejamo informāciju, kaut arī informācija, kas tai ļāva secināt, ka daļu atbalsta ir saņēmusi *MTU*, bija konkrēti paskaidrojumi, kurus savā ziņojumā bija sniedzis *SKL-M* maksātnespējas administrators, kā tas izriet arī no apstrīdētā lēmuma 79.–86. apsvēruma.

43 *MTU* uzskata, ka otrais pamats ir nepieņemams, jo vienā tā daļā tiek apstrīdēts Pirmās instances tiesas veiktais faktu novērtējums un citā — tiek formulēti vispārīgi juridiski apsvērumi, kuriem nav nekādas saiknes ar izskatāmo lietu.

44 Attiecībā uz lietas būtību *MTU* uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pareizi atzinusi, ka, pirmkārt, vienkārši pieņēmumi nav pietiekams pamats atgūšanas lēmumam un ka, otrkārt, šajā gadījumā Komisija faktiski esot pamatojusies vien uz šādiem pieņēmumiem — gan attiecībā uz priekšrocības *MTU* pastāvēšanu, gan arī par tās apjomu.

45 *MTU* uzskata, ka Komisijas rīcībā nebija drošas informācijas, kas varētu būt pamats pret to vērstam atgūšanas lēmumam. Tā esot pamatojusies uz pieņēmumu, kurš radies, virspusēji un nepilnīgi pārbaudot tās rīcībā esošo informāciju, kurā turklāt ietilpa *MTU* detalizēti paskaidrojumi par to, ka tā nav saņēmusi nekādas priekšrocības, jo visi to un *SKL-M* saistošie līguma noteikumi bija veidoti atbilstoši tirgus prasībām.

— Tiesas vērtējums

46 Pirmkārt, attiecībā uz šī pamata pieņemamību no EKL 225. panta 1. punkta un Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka apelācijas sūdzības var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem un tām ir jāpamatojas uz to, ka Pirmās instances tiesai nav bijusi kompetence, Pirmās instances tiesā ir pieļauti procesuāli pārkāpumi, nelabvēlīgi ietekmējot apelācijas iesniedzēja intereses vai arī Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Kopienu tiesības (it īpaši skat. 2000. gada 16. marta spriedumu lietā C-284/98 P Parlaments/*Bieber*, *Recueil*, I-1527. lpp., 30. punkts, kā arī 2005. gada 14. jūlija rīkojumu lietā C-420/04 P *Gouvras*/Komisija, Krājums, I-7251. lpp., 48. punkts, un 2007. gada 20. marta rīkojumu lietā C-323/06 P *Kallianos*/Komisija, 10. punkts).

47 Pretēji *MTU* norādītajam ar šo pamatu netiek tikai apšaubīts tiesvedībā pirmajā instancē veiktais faktu novērtējums, bet gan arī tiek apstrīdēta Pirmās instances tiesas veiktā regulas 13. panta 1. punkta interpretācija par nosacījumiem, kas piemērojami, pieņemot lēmumu uz pieejamās informācijas pamata šīs normas nozīmē, jo tajā Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka Komisijas lēmums, kas balstīts uz tādu pieņēmumu kā

pamata lietā minētais, neatbilst minētajiem nosacījumiem. Tādējādi šāds iebildums ir attiecināms uz tiesību jautājumu.

48 No tā izriet, ka pamats ir pieņemams tiktāl, ciktāl tas ir vērsts pret Pirmās instances tiesas interpretāciju attiecībā uz prasībām, kādas piemērojamas lēmumam, kas pieņemts, pamatojoties uz regulas 13. panta 1. punktu.

49 Turpretim nav pieņemami Komisijas minētā pamata ietvaros izvirzītie argumenti saistībā ar Pirmās instances tiesas veiktā pierādījumu novērtējuma apšaubīšanu, pārmetot tai, ka tā nav ņēmusi vērā konkrētus apstrīdētajā lēmumā ietvertos faktus.

50 Tomēr šāds novērtējums nav pakļauts Tiesas kontrolei, ja vien nav tikuši sagrozīti Pirmās instances tiesā iesniegtie fakti un pierādījumi, kas iesniegti tiesvedībā pirmajā instancē (šajā sakarā skat. it īpaši 1994. gada 2. marta spriedumu lietā C-53/92 P *Hilti*/Komisija, *Recueil*, I-667. lpp., 42. punkts; 2004. gada 7. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland* u.c./Komisija, *Recueil*, I-123. lpp., 49. punkts, kā arī 2006. gada 23. marta spriedumu lietā C-206/04 P *Mülhens*/ITSB, Krājums, I-2717. lpp., 28. punkts), un šādu sagrozīšanu izskatāmajā lietā Komisija nav nedz pierādījusi, nedz pat apgalvojusi.

51 Otrkārt, attiecībā uz šī pamata pamatotību vispirms ir jāatzīmē, ka, pretēji Komisijas apgalvotajam, Pirmās instances tiesa nekādā veidā nav prasījusi pilnīgu noteiktību gadījumam, kad tiek pieņemts lēmums, pamatojoties uz regulas 13. panta 1. punktu.

52 Faktiski no pārsūdzētā sprieduma 46.–48. punkta izriet, ka Pirmās instances tiesa, nebūt nepieprasot šādu noteiktības līmeni, ir tikai konstatējusi, ka apstrīdētā lēmuma

pamatā ir vienkāršs pieņēmums, kuru Komisijas rīcībā esošā informācija nedz apstiprina, nedz atspēko, un Komisija ir vienīgi konstatējusi, ka nav pierādījumu, kas ļautu izslēgt, ka *MTU* ir guvusi labumu no valsts līdzekļu piešķīruma.

53 Šādi rīkodamās, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

54 Protams, regulas 13. panta 1. punkts, kodificējot konsolidēto judikatūru (it īpaši skat. 1990. gada 14. februāra spriedumu lietā C-301/87 Francija/Komisija, saukts "Boussac Saint-Frères", *Recueil*, I-307. lpp., 22. punkts; 1990. gada 21. marta spriedumu lietā C-142/87 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-959. lpp., 18. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Vācija un *Pleuger Worthington*/Komisija, 26. punkts), gadījumos, kad Komisija konstatē, ka atbalsti ir tikuši piešķirti vai grozīti, par to nepaziņojot, dod tai tiesības pieņemt lēmumu par atbalsta saderīgumu vai nesaderīgumu ar kopējo tirgu, pamatojoties uz pieejamo informāciju, ja tā ir saskārusies ar dalībvalsti, kura nepilda savu sadarbības pienākumu un nav sniegusi pieprasīto informāciju. Turklāt attiecīgā gadījumā ar šo lēmumu regulas 14. pantā paredzētajos apstākļos var uzlikt pienākumu atgūt izmaksātās atbalsta summas.

55 Tomēr, kā to savu secinājumu 50. punktā atzinusi ģenerāladvokāte, šo Komisijai piešķirto iespēju nedrīkst interpretēt tādējādi, ka tā pilnībā tiek atbrīvota no pienākuma savus lēmumus pamatot ar zināmā mēra drošiem un saskanīgiem pierādījumiem, no kuriem ir iespējams secināt tās izdarītos slēdzienus.

56 Tādēļ tādā gadījumā, kāds ir izskatāmajā lietā, Komisijai vismaz ir jānodrošina, ka tai pieejamā informācija, kaut arī nepilnīga un fragmentāra, ir — kā tā turklāt ir atzinusi savā apelācijas sūdzībā — pietiekams pamats, lai secinātu, ka uzņēmums ir saņēmis no piešķirta valsts atbalsta izrietošu priekšrocību.

57 Šādi apsvērumi ir it īpaši vērtīgi, ja Komisija, kā izskatāmajā lietā, uzdod atgūt atbalstu no tā saņēmēja, jo šādas atgūšanas pamatmērķis ir novērst konkurences traucējumu, kas izraisīts ar nelikumīgā atbalsta radīto konkurences priekšrocību, un tādā veidā atjaunot situāciju, kāda pastāvēja pirms atbalsta piešķiršanas (šajā sakarā skat. it īpaši 2003. gada 8. maija spriedumu apvienotajās lietās C-328/99 un C-399/00 Itālija un *SIM 2 Multimedia*/Komisija, *Recueil*, I-4035. lpp., 66. punkts, kā arī 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-277/00 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-3925. lpp., 74.–76. punkts).

58 No šī sprieduma iepriekšējos punktos atgādinātajiem principiem izriet, ka Komisija nedrīkst pieņemt, ka uzņēmums ir guvis no valsts atbalsta izrietošu priekšrocību, pamatojoties vienīgi uz negatīvu pieņēmumu, kas sakņojas tādas informācijas trūkumā, kura ļautu izdarīt pretēju secinājumu, ja trūkst citu pierādījumu, kas ļautu pozitīvi pierādīt šādas priekšrocības esamību.

59 Kā arī ir ticis norādīts šī sprieduma 52. punktā, Pirmās instances tiesa pie atzinuma par to, ka apstrīdēto lēmumu nevar balstīt uz regulas 13. panta 1. punktu, ir nonākusi tieši ņemot vērā, ka šī lēmuma pamatā ir šāds pieņēmums.

60 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

61 Tā kā neviens Komisijas izvirzītais pamats savas apelācijas sūdzības atbalstam nav pieņemams, apelācijas sūdzība ir noraidāma kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Saskaņā ar Reglamenta 122. panta pirmo daļu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

63 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

64 Tā kā *MTU* ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiesprież Komisijai atlīdzināt šīs instances tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nosprież:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]